

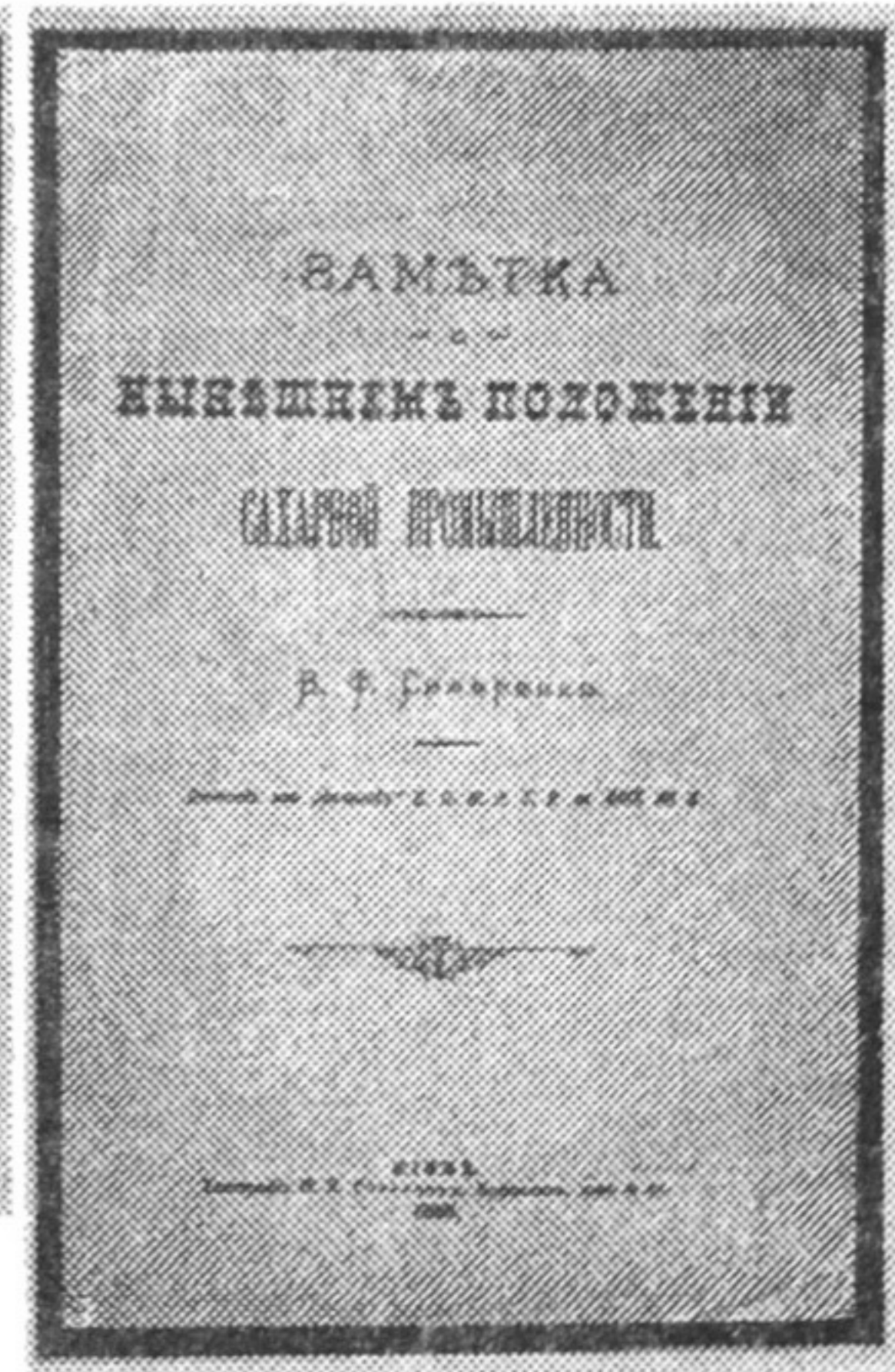
Наталія Орач

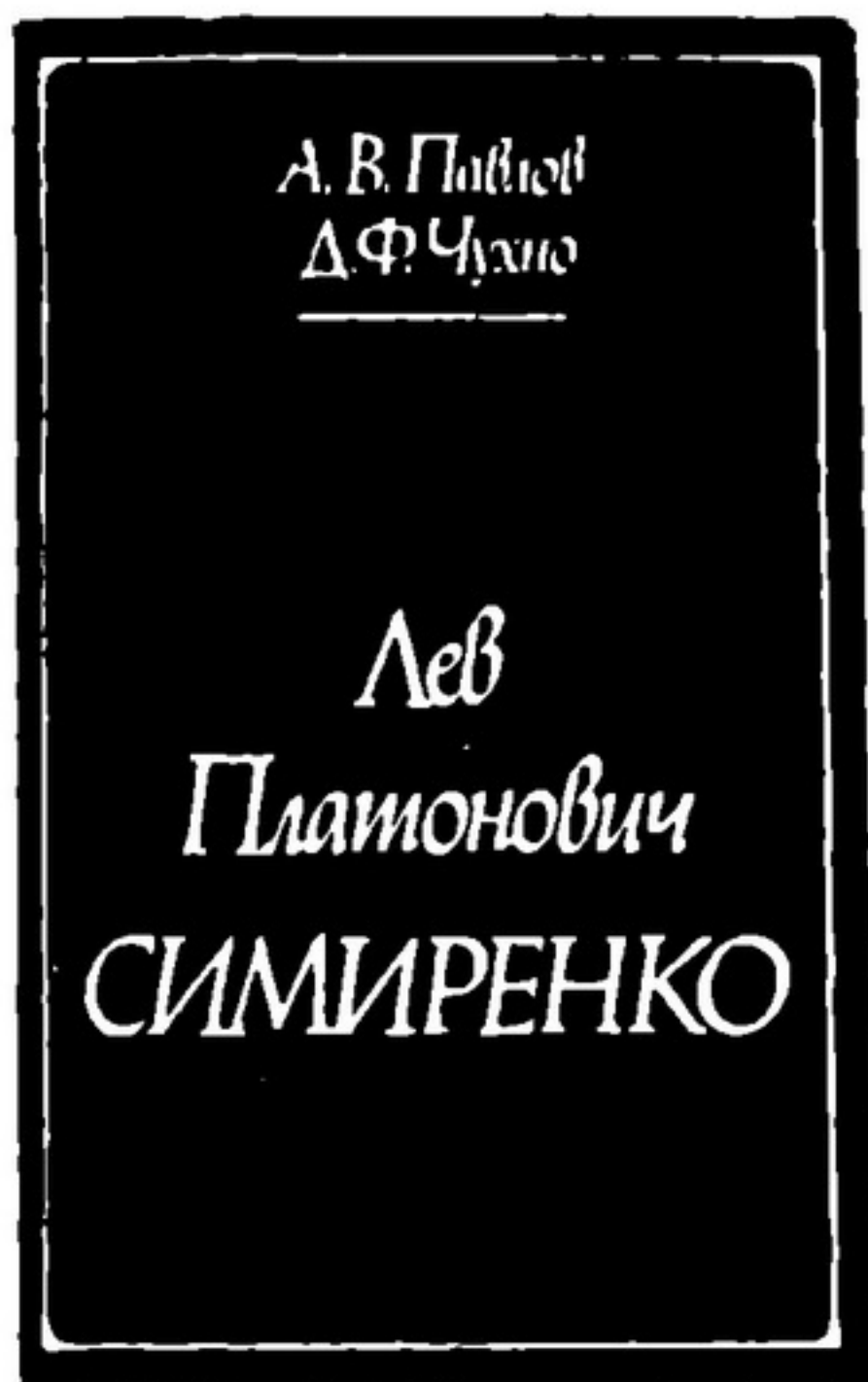
СИМИРЕНКИ

1 січня 1906 р. вийшла перша українська щоденна газета «Громадська думка». Її видавцями були Є.Чикаленко та В.Симиренко (редактор Ф.Матушевський).

На українські справи Василь Симиренко («Великий Хорс») (1935-1915) тільки в 1881 р. передав 25 тис. крб. На той час то була значна сума. Взагалі, крім інших пожертв на різні громадські справи, він давав, усвідомлюючи непересічне значення преси, особливо наукової, історичної та етнографічної, на підтримку місячника «Київська старовина», приблизно 1000 - 1500 крб. Не залишав відомий промисловець без фінансової підтримки й газету «Рада». Власник великого підприємства, котрий відчутно посував уперед розвиток цукроваріння на батьківщині, любив Україну, перефразовуючи слова Є. Чикаленка, не до глибини душі, а до глибини кишені. Робилося все це, згадує О.Лотоцький, не про людське око. Протягом сорока років, до останніх днів свого життя, меценат не залишав без підтримки українську справу. Особливо опікувався він її проблемами після 1905 р., коли було заборонене українське слово. В.Симиренко підставляє своє сильне «плече» Науковому товариству в Києві, Літературно-науковому віснику, «Громадській думці», «Раді», не дає голодувати письменникам та іншим творчим діячам. Допомога невідомої людини (меценат був надзвичайно скромною особистістю), підтримувала фізично, а ще більше - морально. Симиренко вмів чесно заробляти гроші для України, бо, як він підкреслював, «кожен повинен робити те, що найкраще вміє».

Про доброчинство вченого, творця всесвітньовідомої колекції плодівих і ягідних культур Платона Симиренка (1821 - 1863) можна говорити і у зв'язку з допомогою видати Шевченків «Кобзар»; новели, оповідання можна писати про те, як виховували в цій сім'ї дітей, котрі стали знаними спеціалістами, наукові монографії - про піонерський внесок Володимира та Федора Симиренків у розвиток цукрової промисловості; можна написати сценарій і зняти фільм про те, як енкавееєсівці розстрілювали яблуневий сад Симиренків, знищували саджанці - паростки майбутнього України. Утім, симиренківські яблука ми їмо й досі... Кожної весни розцвітають яблуні по всій нашій землі. А про трагічну із трагічніших доль симиренківської родини, одну з тих, перед ким ми поки що у великому боргу, розповідає книжкова виставка, підготовлена співробітниками культурно-просвітницького центру НБУ ім.В.І.Вернадського, фрагменти з якої ми вам пропонуємо.

Народознавство

Анатолий МАТВЕЕВ

ПОЕТ І МІЛЬЙОНЕР

Петербург, суди потрапив лише навесні 1858 року. Але і засти не вдалося одразу повернутися в Україну, виконати батьківський звіт, обняти сестер, родичів, давніх друзів широк. На літературі — III Видавничої канцелярії його імператорської властності, яка всьому зволяло з видати дозволу на в'їзд в Україну.

Привал перебування в Петербурзі вносило чим-

ном зусиллями ровнин графа Толстого яка звертала безпосередньо до царя з проханням милостивості до мого дитинячого пошти котрий понев десятиліччя марширував у солдата не мислени.

Новоствореного форту Шевченка має намір спочатку рушити на Чорноморщині, а звідти чергати в Україну. Та і туди ладів нічого не вийшло бо був змушений з'їзди до

